

TEXTUL ROMÂNESC AL MEMORIULUI PREZENTAT DE DOMNUL IULIU MANIU FÜHRERULUI ADOLF HITLER, în limba germană, și DUCELUI B. MUSOLINI, în limba italiană.

Ianuarie 1941

EXCELENȚĂ,

CONCLUZIE

Din toate acestea reiese, că Transilvania care formează o admirabilă unitate geografică și economică, nu poate fi desființată nici subjugată sau sfâșiată în bucăți, ci trebuie să urmeze soarta pe care i-o dictează interesele ei unitare, îndrumate de poporul românesc, care formează majoritatea și care a avut în trecut de atâtea ori și suntem siguri că o va avea și în viitor-adeziunea poporului german. Voința unanimă a poporului român din Ardeal este realizarea unității naționale într-un stat, deci o voință în perfectă armonie, cu marile idei ce domină doctrina național-socialistă germană și cea fascistă italiană. Căci nu se poate să nu ne fie nouă îngăduit a menține ceiace Reichul și Italia au realizat: întrunirea într-un singur stat a tuturor germanilor ca și a tuturor italienilor.

Ideea unității naționale este la temelia gândirii politice moderne, în ce privește formarea statelor. Poporul românesc compus din 16 milioane de suflete, aspiră de secole la unitatea națională. El și-a înfăptuit-o. Un neam înzestrat cu o perfectă continuitate geografică și etnografică, cu o conștiința națională cu o unitate culturală și identitate de limbă uimitoare, împărțit în două confesiuni creștine, dar cu rit cu desăvârșire identic, cu o concepție de viață întemeiată pe morala creștină, nu poate fi lipsit de dreptul unității sale naționale. Din această Românie unită nu poate ieși în deosebi Transilvania, sau o parte a ei, care este leagănul Neamului românesc. Distrugerea acestei unități este nu numai cea mai mare nedreptate pentru neamul românesc, ci și o încălcare a principiilor moderne de stat și oprirea unei activități, care abia în 22 ani, a făcut mari și salutare progrese pentru civilizarea acestei părți a Europei. Desființarea feudalismului oprimator, reforma agrară, reforma totală a serviciului sanitar, înglobarea întregului bazin dunărean și regiunii Carpaților într'o rețea modernă de comunicații sunt numai o parte a înfăptuirilor care au apropiat regiunea noastră de Apus.

Arbitrajul de la Viena a sfâșiat Transilvania de Nord, lăsând pradă Ungariei o populație majoritară românească și ținuturi locuite întotdeauna de Români.

Verdictul de la Viena nu a voit să țină seama de faptul că Transilvania nu a fost niciodată împărțită în cursul istoriei sale și că revendicările ungurești nu au nici un temei și nici o îndreptățire.

Dacă România și Ungaria, în tratativele directe ce le-au avut , la Turnu-Severin, nu au putut ajunge la o înțelegere, în ce privește Transilvania, înseamnă că între aceste două ținuturi nu este posibilă o înțelegere pașnică, în sensul dorințelor nejustificate ale maghiarilor, deoarece România nu poate admite să i se rupă fășii din trupul teritoriului sau național și nici un arbitraj nu o poate obliga să renunțe, de bună voie, la drepturile ei.

Minoritatea maghiară, risipită pe teritoriul Transilvaniei, dacă nu e mulțumită cu tratamentul uman, de care se bucură sub regimul românesc și dacă Ungaria vrea să adune pe toți maghiarii pe teritoriul său național, poate să o facă, fără să ridice pretențiuni asupra Transilvaniei românești. Printr-o reformă agrară și prin împărțirea latifundiilor feudale, Ungaria poate crea condiții de existență pentru o populație mai numeroasă chiar , decât aceea a maghiarilor care trăiesc în Transilvania.

Deși Ungariei i s'au impus angajamente ferme, prin sentința arbitrală dela Viena, totuși nu a găsit de cuviința să țină seamă de ele. În loc să respecte drepturile românilor din Transilvania de Nord, cum era obligată, a deslănțuit împotriva lor o prigoană barbară de extirpare. Au fost uciși preoți și țărani, pe unii i-au spânzurat de crucile bisericilor, s-au schingiuit și batut mii de intelectuali și de săteni, s-au trimis peste graniță, în vagoane plumbuite, de vite, episcopi, femei, copii și bărbați, s-au evacuat în bloc sate românești întregi, alungând pe locuitori peste frontieră și silindu-i cu baionete, să semneze un pact de renunțare la tot avutul lor, s-a organizat un advărat jaf, în comunele românești, au pângărit bisericile românilor, iar pe funcționarii români de toate categoriile i-au concediat, i-au insultat, i-au batjocorit și bătut, trimițându-i în România. Sălbăticiile săvârșite de Unguri în Transilvania ocupată, unde s-au ucis și copii în leagăn, sunt fără pereche în istorie. Și ele continuă. Parte din faptele înșirate mai sus au și fost constatate și verificate de comisiunea mixtă germano-italiană, trimisă de Berlin și de Roma la fața locului. Până la sfârșit, desigur, vor fi toate verificate.

În ziua de 31 Ianuarie 1941, va avea loc în Ungaria un recensământ al populațiunei. Este evident că prin cruzimile, teroarea, prigoanele și expulzările peste graniță, făcute în masă, se urmărește fățiș scopul de a se transforma, în timpul cel mai scurt, încă înainte de data de mai sus, majoritatea românească într'o minoritate etnică. Se țintește astfel, să se creieze un fals titlu de drept, pentru revendicările maghiare, asupra acestui teritoriu. Marturisirea primului ministru maghiar Contekle Teleki, făcută cu

francheță, cum că această acțiune a fost înscenată din ordinul autorităților, confirmă această presupunere.

Iată opera de civilizație a Ungurilor în Transilvania cedată prin arbitrajul dela Viena și iată pacea creată prin puterile Axei, în Europa centrală..

Firea lor, de acum o mie de ani, nu s'a schimbat. Ea este în contradicție flagrantă cu firea umană și tolerantă a poporului românesc, care nici în 1918 și nici de data aceasta nu s'a făcut vinovat de excese și de acte de persecuție și n'a laut nici măcar represalii fața de nemaipomenita barbarie săvârșită de unguri în Ardealul ocupat.

Dar noi românii nu vom tolera, ca frații noștri și și pământul nostru străbun să fie din nou prada sălbăticiei seculare.

Drept concluzie, în numele Transilvaniei și Banatului, protestăm solemn și solidar, împotriva ciuntirii teritoriului țării românești și îndeosebi în contra deslipirii unei părți așa de însemnate a Transilvaniei de la trupul României Unite. Cerem respectarea hotărârilor proclamate la Adunarea Națională, ținută la 1 decembrie 1918 în Alba Iulia. Cerem anularea arbitrajului dela Viena și retrocedarea întregului teritoriu al Transilvaniei ocupat de Unguri. Afirmăm voința noastră de a trăi liberi și independenți pe străvechiul nostru pământ și de a apăra cu orice mijloace și cu supremul sacrificiu patrimoniul nostru național.

Această hotărâre a noastră însă nu serevește numai interesele poporului nostru românesc, ci servește ideea generală a păcii. Pacea în aceste părți ale lumii nu poate fi asigurată decât printr-un statut teritorial, care respectă principiul libertății și dreptății, întemeindu-se pe principiul unității naționale și a libertății națiunilor. Toate popoarele din Sud-Estul Europei, după părerea noastră, trebuie să fie înzestrate cu statutul lor național liber și independent, echitabil delimitat, ca astfel în mod liber consimțit să se poată asocia într-o mare confederație capabilă să facă legătură precisă, fără rivalități între puternicul masiv german și între întinsul spațiu ruso-ucrainian. Axa și în special Germania nu are nici un interes să se prezinte ca dușman unui pacific aranjament a conviețuirii atâtor popoare relativ mici, dar importante prin calitățile lor etnice și așezarea lor geografică. Întreaga omenire, dar în primul rând Germania și Italia ar profita din o pace durabilă, care însă, după credința noastră, nu se poate realiza prin forță, ci numai prin măsuri echitabile corespunzătoare spiritului timpului și realităților geografice, politice și economice.

Iuliu Maniu

București, 28 Decembrie 1940